

31989L0369

L 163/32

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

14.6.1989

DYREKTYWA RADY
z dnia 8 czerwca 1989 r.
w sprawie zapobiegania zanieczyszczeniu powietrza przez nowe spalarnie odpadów komunalnych

(89/369/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 130s,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

programy działań Wspólnot Europejskich w zakresie środowiska z lat 1973 ⁽⁴⁾, 1977 ⁽⁵⁾, 1983 ⁽⁶⁾ i 1987 ⁽⁷⁾ podkreślają znaczenie zapobiegania i zmniejszania zanieczyszczenia powietrza;

rezolucja Rady z dnia 19 października 1987 r. ⁽⁷⁾ w sprawie programu działań w zakresie środowiska na lata 1987-1992, stwierdza, że ważne jest, aby wspólnotowe działania koncentrowało się, między innymi, na wprowadzeniu właściwych norm, zapewnianiu wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego i ochrony środowiska;

dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽⁸⁾ przewiduje, że odpady muszą być unieszkodliwiane w sposób nie zagrażający ludzkiemu zdrowiu i nie przynoszący szkody środowisku; w tym celu, dyrektywa ta zakłada, że każda instalacja lub przedsiębiorstwo zajmujące się przetwarzaniem odpadów musi uzyskać zezwolenie właściwego organu, między innymi, odnośnie do środków zapobiegawczych, jakie należy podjąć;

dyrektywa Rady 84/360/EWG z dnia 28 czerwca 1984 r. w sprawie zwalczania zanieczyszczeń powietrza z zakładów przemysłowych ⁽⁹⁾ przewiduje, że uruchomienie nowych instalacji

przemysłowych, w szczególności spalarni odpadów wymaga uzyskania uprzedniego zezwolenia; zezwolenie to może być wydane jedynie wtedy, gdy zostały podjęte wszystkie właściwe środki zapobiegawcze w odniesieniu do zanieczyszczenia powietrza, w tym zastosowano najlepszą dostępną technologię, niepociągającą za sobą nadmiernych kosztów;

wspomniana dyrektywa 84/360/EWG przewiduje, że Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, ustala, jeżeli to konieczne, dopuszczalną wartość emisji na podstawie najlepszej dostępnej technologii, niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów, oraz właściwe techniki i metody pomiarów;

spalanie odpadów komunalnych powoduje emisję substancji, które mogą być przyczyną zanieczyszczenia środowiska, a zatem zagrażają zdrowiu publicznemu i środowisku; w pewnych przypadkach zanieczyszczenie to może mieć cechy zanieczyszczenia transgranicznego;

techniki zmniejszania emisji zanieczyszczeń pochodzących ze spalarni odpadów komunalnych są dobrze znane; mogą one być stosowane w nowych zakładach spalania stosunkowo małym kosztem; zapewniają one środki umożliwiające osiągnięcie wartości stężeń zanieczyszczeń w gazach spalinowych nieprzekraczających pewnych wartości dopuszczalnych;

wartości dopuszczalne stężeń dioksyn i furanów powinny być ustalone we Wspólnocie najszybciej, jak to możliwe;

wszystkie Państwa Członkowskie mają przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne dotyczące zwalczania zanieczyszczenia powietrza powodowanego przez zakłady stacjonarne; niektóre Państwa Członkowskie mają przepisy szczególne dotyczące spalarni odpadów komunalnych;

Wspólnota przez ustalenie dopuszczalnych wartości emisji i innych wymogów odnośnie do zapobiegania zanieczyszczeniu środowiska, pomaga zwiększyć skuteczność działań podjętych przez Państwa Członkowskie w celu zwalczania zanieczyszczenia powietrza powodowanego przez spalarnie odpadów komunalnych;

w celu zapewnienia skutecznej ochrony środowiska, należy ustanowić odpowiednie wymogi i warunki wydawania zezwoleń dla każdej nowej spalarni odpadów komunalnych; wymogi te muszą obejmować także zobowiązanie do stosowania dopuszczalnych wartości emisji ustalonych dla niektórych rodzajów zanieczyszczeń oraz odpowiednich warunków spalania, biorąc pod uwagę techniczny stan zakładu i warunki działania;

należy zapewnić właściwe pomiary i kontrole w spalarniach; społeczeństwo musi być informowane o wprowadzonych warunkach i uzyskanych wynikach;

⁽¹⁾ Dz.U. C 75 z 23.3.1988, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 69 z 20.3.1989, str. 219.

⁽³⁾ Dz.U. C 318 z 12.12.1988, str. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 112 z 20.12.1973, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 139 z 13.6.1977, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 46 z 17.2.1983, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 328 z 7.12.1987, str. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 188 z 16.7.1984, str. 20.

oprócz ustalenia dopuszczalnych wartości emisji, ważne jest wspieranie rozwoju i rozpowszechniania wiedzy oraz stosowanie czystych technologii jako część działań zapobiegawczych, mających na celu zwalczanie zanieczyszczenia środowiska we Wspólnocie, szczególnie w zakresie unieszkodliwiania odpadów;

zgodnie z art. 130t Traktatu przyjęcie takich przepisów wspólnotowych nie stanowi przeszkody dla żadnego Państwa Członkowskiego w utrzymywaniu lub wprowadzaniu bardziej rygorystycznych środków w zakresie ochrony środowiska, zgodnych z Traktatem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „Zanieczyszczenie powietrza” oznacza wprowadzanie przez człowieka do powietrza, bezpośrednio lub pośrednio, substancji lub energii, prowadzące do szkodliwych skutków, których charakter powoduje zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, szkody w zasobach naturalnych, ekosystemach i dobrach materialnych oraz niekorzystnie wpływa lub zakłóca możliwość korzystania z infrastruktury a także inne zasadne sposoby wykorzystania środowiska.
2. „Dopuszczalna wartość emisji” oznacza stężenie i/lub masę substancji zanieczyszczających, które nie może być przekroczone podczas emisji z zakładów w określonym czasie.
3. „Odpady komunalne” oznaczają odpady wytwarzane przez gospodarstwa domowe, jak również odpady powstające w przedsiębiorstwach usługowych i handlowych oraz inne odpady, które ze względu na swój charakter i skład są podobne do odpadów z gospodarstw domowych.
4. „Spalarnia odpadów komunalnych” oznacza wszelkie urządzenie techniczne używane do obróbki odpadów komunalnych przez spalanie z odzyskiwaniem lub bez odzyskiwania ciepła wytworzonego w czasie spalania, ale z wyłączeniem

zakładów przeznaczonych szczególnie do spalania osadu ściekowego, odpadów chemicznych, toksycznych i niebezpiecznych, odpadów medycznych ze szpitali lub innego rodzaju odpadów specjalnych, na lądzie lub na morzu, nawet jeżeli zakłady te spalają również odpady komunalne.

Ta definicja obejmuje teren i całą instalację, składającą się z pieca, systemów dostarczania odpadów, paliwa i powietrza, oraz urządzenia i systemy służące do kontroli procesów spalania i ciągłego rejestrowania i monitorowania warunków spalania.

5. „Nowa spalarnia odpadów komunalnych” oznacza spalarnię odpadów komunalnych, której zezwolenie na prowadzenie działalności wydano po terminie określonym w art. 12 ust. 1.
6. „Moc znamionowa” spalarni oznacza łączną wydajność pieców, które wchodzi w skład zakładu, podaną przez konstruktora i potwierdzoną przez operatora, z należytych zwróceniem uwagi szczególnie na wartości kaloryczną odpadów, wyrażoną jako ilość odpadów spalanych w ciągu godziny.

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 84/360/EWG, Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki w celu zapewnienia, aby warunki określone w art. 3-10 niniejszej dyrektywy były dołączane do uprzedniego zezwolenia wymaganego w celu uruchomienia nowych spalarni odpadów komunalnych, zgodnie z art. 3 dyrektywy 84/360/EWG i art. 8 dyrektywy 75/442/EWG.

Artykuł 3

1. W nowych spalarniach odpadów komunalnych wymagane jest stosowanie następujących dopuszczalnych wartości emisji, sprowadzonych do następujących znormalizowanych warunków: temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 11 % tlenu lub 9 % CO₂, suchy gaz:

Dopuszczalna wartość emisji w mg/nm³ w zależności od mocy znamionowej spalarni

Zanieczyszczenie	Mniej niż 1 tona/h	1 tona/h lub więcej, ale mniej niż 3 tony/h	3 tony/h lub więcej
Pył ogółem	200	100	30
Metale ciężkie:			
— Pb + Cr + Cu + Mn	—	5	5
— Ni + As	—	1	1
— Cd i Hg	—	0,2	0,2
Kwas chlorowodorowy (HCl)	250	100	50
Kwas fluorowodorowy (HF)	—	4	2
Dwutlenek siarki (SO ₂)	—	300	300

2. W odniesieniu do zakładów o mocy znamionowej mniejszej niż 1 tona/h, dopuszczalna wartość emisji może być odniesiona do poziomu tlenu 17 %. W takim przypadku wartości stężeń nie mogą przekroczyć wartości ustalonych w ust. 1, podzielonych przez 2,5.

3. Właściwe władze Państwa Członkowskiego, w drodze odstępstwa od ust. 1, mogą udzielić zezwolenia na uruchomienie zakładów o mocy znamionowej mniejszej niż 1 tona/h, jeżeli wymagają tego specjalne warunki lokalne, pod warunkiem że będzie stosowana wartość dopuszczalna stężenia pyłu ogólnego, wynosząca 500 mg/nm^3 , oraz przestrzegane wszystkie przepisy dyrektywy 84/360/EWG. Zainteresowane Państwo Członkowskie powiadamia Komisję o tych przypadkach, które są przedmiotem konsultacji. Komisja z kolei powiadamia o nich pozostałe Państwa Członkowskie.

4. Właściwe władze ustanawiają dopuszczalne wartości emisji zanieczyszczeń innych niż wymienione w ust. 1, jeżeli uznają to za właściwe ze względu na skład odpadów przeznaczonych do spalania i cechy spalarni. Przy ustanawianiu tych dopuszczalnych wartości emisji, władze biorą pod uwagę potencjalny szkodliwy wpływ zanieczyszczeń, o których mowa, na ludzkie zdrowie i środowisko, jak również najlepszą dostępną technologię, nie pociągającą za sobą nadmiernych kosztów. W szczególności, właściwe władze mogą ustalić dopuszczalne wartości emisji dioksyn i furanów obowiązujące do czasu przyjęcia dyrektywy Wspólnoty dotyczącej tej szczególnej kwestii.

Artykuł 4

1. Wszystkie nowe spalarnie odpadów komunalnych muszą być zaprojektowane, wyposażone i prowadzone w taki sposób, aby temperatura gazu powstającego w wyniku spalania odpadów, po ostatnim wstrzyknięciu powietrza potrzebnego do spalania, podnosiła się w sposób kontrolowany i jednorodny, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do co najmniej $850 \text{ }^\circ\text{C}$, przez co najmniej dwie sekundy, w obecności co najmniej 6 % tlenu.

2. Wszystkie nowe spalarnie odpadów komunalnych podczas pracy spełniają następujące warunki:

- a) stężenie tlenu węgla (CO) w gazach spalinowych nie może przekraczać 100 mg/nm^3 ;
- b) stężenie związków organicznych (wyrażone jako całkowity węgiel) w gazach spalinowych nie może przekraczać 20 mg/nm^3 .

Wartości, określone w lit. a) i b) są sprowadzone do następujących znormalizowanych warunków: temperatura 273 K , ciśnienie $101,3 \text{ kPa}$, 11 % tlenu lub 9 % CO_2 , gaz suchy.

3. Warunki odbiegające od ustanowionych w ust. 1 mogą być dopuszczone, jeżeli zostaną zastosowane właściwe techniki w piecach do spalania lub w urządzeniach do oczyszczania gazów

spalinowych, pod warunkiem że właściwe władze upewniły się, że przy użyciu tych technik, poziomy wyemitowanych polichlorowanych dibenzodioksyn (PCDD) i polichlorowanych dibenzofuranów (PCDF) są równe lub niższe niż uzyskiwane w warunkach technicznych, ustanowionych w ust. 1.

Decyzje podjęte na mocy niniejszego ustępu i wyniki przeprowadzonych kontroli są przekazywane Komisji przez właściwe władze wyznaczone w tym celu przez Państwa Członkowskie.

4. Wszystkie nowe spalarnie odpadów komunalnych muszą być zaprojektowane, wyposażone i prowadzone w taki sposób, aby można było zapobiec emisjom prowadzącym do znacznego zanieczyszczenia powietrza w warstwie przyziemnej; w szczególności gazy odlotowe są odprowadzane w sposób kontrolowany, przez komin.

Właściwe władze zapewniają, aby wysokość komina była obliczona w sposób zapewniający ochronę ludzkiego zdrowia i środowiska.

Artykuł 5

1. Temperatura i zawartość tlenu, ustanowione w art. 4 są wartościami minimalnymi, których należy przestrzegać przez cały czas pracy zakładu.

2. Stężenie tlenu węgla (CO), ustanowione w art. 4 ust. 2 lit. a) jest wartością dopuszczalną dla średniej godzinowej dla wszystkich spalarni. Ponadto, w zakładach o mocy znamionowej wynoszącej 1 tonę/h lub większej, co najmniej 90 % wyników wszystkich pomiarów wykonanych w dowolnym okresie 24-godzinnym musi być mniejsza niż 150 mg/nm^3 . Te średnie należy obliczyć biorąc pod uwagę jedynie godziny, w których zakład rzeczywiście pracuje, w tym okresy uruchomienia i zatrzymywania.

3. Jeżeli inne substancje będą monitorowane w sposób ciągły, na mocy art. 6, to:

- a) żadna z kolejnych siedmiodniowych średnich wartości mierzonych stężeń tych substancji nie może przekroczyć odpowiedniej wartości dopuszczalnej;
- b) żadna ze średnich dobowych wartości mierzonych stężeń tych substancji nie może przekroczyć odpowiedniej wartości dopuszczalnej o więcej niż 30 %.

Przy obliczaniu wyżej wymienionych wartości średnich, należy wziąć pod uwagę tylko okresy, w których zakład spalania pracował, w tym okresy rozruchu i zatrzymywania.

4. W przypadkach, w których nie są wymagane pomiary ciągłe, dopuszczalne wartości emisji uznaje się za stosowane, jeżeli wyniki każdej serii pomiarów otrzymane i określone z zachowaniem zasad ustanowionych przez właściwe władze, zgodnie z art. 6 ust. 3-5, nie przekraczają dopuszczalnych wartości emisji.

Artykuł 6

1. W nowych spalarniach odpadów komunalnych prowadzi się następujące pomiary:

- a) pomiary stężeń podanych niżej substancji w gazach spalinowych:
  - i) stężenia pyłu ogółem, CO, tlenu i HCl wykonywane w sposób ciągły, oraz rejestrowane w zakładach o mocy znamionowej równej lub większej niż 1 tona/h;
  - ii) stężenia następujących substancji są mierzone okresowo:
    - stężenia metali ciężkich, określonych w art. 3 ust. 1, oraz stężenia HF i SO₂ w zakładach o mocy znamionowej równej lub większej niż 1 tona/h,
    - stężenia pyłu ogółem, HCl, CO i tlenu w zakładach o mocy znamionowej mniejszej niż 1 tona/h,
    - stężenia związków organicznych (wyrażonych jako węgiel całkowity) w każdym przypadku;
- b) pomiary parametrów operacyjnych:
  - i) temperatura gazów w strefach, w których warunki określone art. 4 ust. 1, oraz zawartość pary wodnej w gazach spalinowych są mierzone w sposób ciągły i rejestrowane. Ciągły pomiar zawartości pary wodnej nie jest konieczny pod warunkiem że gazy spalinowe są osuszane przed pomiarem emisji;
  - ii) czas pozostawiania gazów spalinowych w minimalnej temperaturze 850 °C, ustalony w art. 4 ust. 1, musi być przedmiotem odpowiedniej kontroli przynajmniej jeden raz, gdy spalarnia jest uruchamiana po raz pierwszy i w najbardziej niekorzystnych warunkach pracy, jakie są przewidziane.

2. Wyniki pomiarów, określonych w ust. 1, są sprowadzone do następujących znormalizowanych warunków:

temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, 11 % tlenu lub 9 % CO₂, gaz suchy.

W przypadkach, do których stosują się przepisy art. 3 ust. 2, wyniki pomiarów są sprowadzone do następujących znormalizowanych warunków:

temperatura 273 K, ciśnienie 101,3 kPa, zawartość tlenu 17 %, suchy gaz.

3. Wszystkie wyniki pomiarów są rejestrowane, przetwarzane i przedstawiane w odpowiedni sposób, tak aby właściwe władze mogły sprawdzić, czy przestrzegane są ustanowione warunki, zgodnie z procedurami ustalonymi przez te władze.

4. Procedury obowiązujące przy pobieraniu próbek i dokonywaniu pomiarów stosowane w celu spełnienia wymagań nałożonych w ust. 1, oraz lokalizacja punktów pobierania próbek lub dokonywania pomiarów wymagają uprzedniej zgody właściwych władz.

5. Dla pomiarów okresowych, właściwe władze ustanawiają odpowiednie programy pomiarów w celu zapewnienia reprezen-

tatywności wyników dla normalnego poziomu emisji substancji, o których mowa.

Uzyskane wyniki muszą umożliwiać sprawdzenie, czy określone wartości dopuszczalne są stosowane.

Artykuł 7

Wszystkie nowe spalarnie odpadów komunalnych są wyposażone w palniki pomocnicze. Palniki te muszą być włączane automatycznie, gdy temperatura gazów spalinowych spada poniżej 850 °C. Są one również używane w czasie uruchomienia i zatrzymywania zakładu w celu zapewnienia utrzymania wyżej wymienionej minimalnej temperatury w całym okresie przeprowadzania tych działań i tak długo, jak odpady znajdują się w komorze spalania.

Artykuł 8

1. Jeżeli dokonane pomiary wykazą, że wartości dopuszczalne ustanowione w niniejszej dyrektywie zostały przekroczone, należy jak najszybciej poinformować o tym właściwe władze. Władze zapewniają, aby taki zakład nie kontynuował działania, jeżeli nie spełnia ustanowionych norm emisji oraz podejmują niezbędne działania, aby zapewnić wprowadzenie zmian lub zaprzestanie działalności.

2. Właściwe władze ustalają maksymalny dopuszczalny okres jakichkolwiek technicznie nieuniknionych przestojów urządzeń oczyszczających, podczas których, stężenia substancji odprowadzanych do powietrza, które te urządzenia mają obniżyć, przekraczają ustanowione wartości dopuszczalne. W razie awarii prowadzący zakład ogranicza lub całkowicie wstrzymuje prace, tak szybko, jak to jest możliwe i do czasu, gdy zostanie przywrócona normalna działalność zakładu. W żadnych okolicznościach zakład nie może pracować nieprzerwanie dłużej niż przez osiem godzin; ponadto, łączny okres pracy w ciągu roku w takich warunkach nie może przekroczyć 96 godzin.

Zawartość pyłu w zrzutach w okresach, określonych w poprzednim akapicie, nie może w żadnych okolicznościach przekroczyć 600 mg/nm³, a wszystkie pozostałe warunki, w szczególności warunki spalania, są przestrzegane.

Artykuł 9

Informacje, określone w art. 9 dyrektywy 84/360/EWG oraz, zgodnie z odpowiednimi procedurami i w formie ustalonej przez właściwe władze, wyniki kontroli przewidziane w art. 5 i 6, zostają udostępnione społeczeństwu, pod warunkiem przestrzegania przepisów dotyczących zachowania tajemnicy handlowej.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie mogą wyjątkowo odstąpić od niektórych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku zakładów, które zostały specjalnie przeznaczone do spalania paliw uzyskiwanych z odpadów (np. paliwo produkowane z palnej części odpadów komunalnych w wyniku zaawansowanych procesów mechanicznych, przeznaczonych do maksymalnego wykorzystania możliwości recyklingu tych odpadów, i które zawiera nie więcej niż 15 % popiołu przed dodaniem jakichkolwiek substancji

zwiększających jego właściwości), jeżeli przestrzeganie tych przepisów wymagałoby poniesienia nadmiernych kosztów lub jeżeli ze względu na właściwości techniczne tego zakładu, przepisy te są nieodpowiednie z technicznego punktu widzenia, pod warunkiem że:

- zakłady te nie spalają innych odpadów niż odpady wyżej określone (poza paliwami wspomagającymi, używanymi podczas rozruchu),
- przestrzegane są przepisy dyrektywy 84/360/EWG.

Artykuł 11

1. W ramach kontroli wymaganej na podstawie art. 11 dyrektywy 84/360/EWG, jak również na podstawie art. 4 niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, że przestrzeganie warunków odnoszących się do nowych spalarni, ustanowionych w niniejszej dyrektywie, jest kontrolowane przez właściwe władze.

2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla art. 12 dyrektywy 84/360/EWG, aby Państwa Członkowskie korygo-

wały, tam gdzie jest to konieczne, warunki nakładane w zezwoleniu przyznanym spalarni.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 grudnia 1990 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.
2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 8 czerwca 1989 r.

W imieniu Rady

J. L. SAENZ COSCULLUELA

Przewodniczący